

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 03.11.2005, sp. zn. 1 To 55/2005, ECLI:CZ:VSOL:2005:1.TO.55.2005.1

Číslo: 48/2006

Právní věta: I. Opakované neoprávněné obstarání drogy pachatelem od téže blíže neidentifikované osoby na území cizího státu a její následné rozprodávání na území České republiky v úzké součinnosti s dalšími dvěma pachateli, na které byli napojeni další distributoři, odůvodňuje závěr o spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 4 písm. c) tr. zák., tj. „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“. Tato kvalifikace vyjadřuje jak alternativu spáchání činu osobou stojící vně této skupiny, mající k ní volnější vztah vyjádřený znakem „ve spojení“, tak alternativu, že čin spáchal jako člen této organizované skupiny. Odlišit uvedené alternativy nelze v právní kvalifikaci činu, neboť závažnější forma trestné součinnosti, daná působením organizované skupiny na území více států, vyjádřená v ustanovení § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák., v sobě obsahuje znak vyjádřený v § 187 odst. 2 písm. a) tr. zák. Protože však podmínkou aplikace kvalifikačního znaku užitého v § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. není spáchání činu členem organizované skupiny, lze skutečnost, že pachatel spáchal čin jako člen organizované skupiny, vyjádřit v podobě přitěžující okolnosti uvedené v § 34 písm. ch) tr. zák. a tím obě alternativy odlišit v rovině právních následků trestní odpovědnosti. II. Skutečnost, že pachatel trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek podle § 187 tr. zák. nakládal s drogou neoprávněně, nevylučuje uložení trestu propadnutí věci - této drogy - podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák., neboť i v takovém případě (nabyli-li ji do své dispozice např. koupí, či výrobou) lze učinit závěr, že mu věc náleží ve smyslu § 55 odst. 2 tr. zák.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 03.11.2005

Spisová značka: 1 To 55/2005

Číslo rozhodnutí: 48

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Nedovolená výroba a držení omamných a psychotropních látek a jedů, Propadnutí věci, Zabrání věci

Předpisy: § 187 odst. 1 tr. zák.

§ 187 odst. 4 písm. c) tr. zák.

§ 55 odst. 1 písm. a) tr. zák.

§ 73 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci z podnětu odvolání státního zástupce částečně zrušil rozsudek Krajského

soudu v Brně ze dne 13. 7. 2005, sp. zn. 39 T 5/2004, ve všech výrocích týkajících se obžalovaného M. P. B. a podle § 259 odst. 3 tr. ř. ve věci nově rozhodl tak, že uznal obžalovaného M. P. B. trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr.zák., kterého se dopustil tím, že v období od června 2002 do 12. 6. 2003 v rozporu s příslušnými ustanoveními zák.č. 167/1998 Sb. dovážel vypůjčenými vozidly Ford Siera, Mazda 626 a Audi A4 1,9 TDi, z Holandska, od osoby jím označené jako Petr, nakoupené tablety extáze, které obsahovaly 3,4 - Methylen-dioxymethamfetamin (MDMA), který podle zák. č. 167/1998 Sb. patří mezi psychotropní látky zařazené do seznamu I podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhláška č. 62/1989 Sb.),

a takto na základě požadavku P. F., P. Ch. a Z. P., dovezl tablety v počtu kolem 26 000 kusů s názvy „Jablko“, „Mitsubishi“ a „Versage“, které nakoupil za 1 Euro a 1,35 Euro za tabletu, a které jmenovaným prodával v ceně 30 Kč, 45 Kč až 55 Kč za tabletu;

P. F. prodal tablety extáze v B.a F., Z. P. v F. a F. R. a P. Ch. na benzínové čerpací stanici poblíž F., přičemž dosud neprodané tablety přechovával v místě svého bydliště v F.;

P. F. a P. Ch. tablety extáze dlouhodobě od obžalovaného M. P. B. nakupovali, platili za nákup při převzetí tablet nebo až po jejich prodeji dalším osobám, což všichni činili za účelem získání peněz;

dne 12. 6. 2003 v 19.50 hodin byl obžalovaný M. P. B. po vstupu do České republiky ze Spolkové republiky Německo na Celním úřadu R., při skrytém dovozu dalšího množství extáze s logem „Měsíc“, kontrolován příslušníky mobilní operativní skupiny Celního ředitelství Plzeň, kdy bylo zjištěno, že v rezervě kola vozidla zn. Audi A4 1,9 TDi, tmavě modré metalízy, ukryl 14 balíčků, v nichž bylo 14 314 tablet, úlomků a drtě o váze 4201,8 g, které obsahovaly 3,4 - Methylen-dioxymethamfetamin (MDMA), 23,74 %, což představuje 997,5 g této psychotropní látky v 4201,8 gramech tablet, úlomků a drtě; Za to mu ložil trest odnětí svobody v trvání 10 (deseti) roků, pro jehož výkon jej zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále obžalovanému uložil trest peněžitý ve výši 50 000 Kč a trest propadnutí věci, a to:

-mobilního telefonu zn. Nokia 3410,

-mobilního telefonu zn. Nokia 6510,

-SIM karty 106561145615552, 8942001023030087288, 205560002444415, 205560002711615,

-14 balíčků s celkem 4165,4 g tablet, úlomků tablet a drtě a sáčků ozn. 1-14 s hmotou z tablet obsahujících 3,4 - Methylen-dioxymethamfetamin (MDMA), který podle zák. č. 167/1998 Sb. patří mezi psychotropní látky zařazené do seznamu I podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhl. č. 62/1989 Sb.).

Odvolání obžalovaného jako nedůvodné vrchní soud zamítl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2005, sp. zn. 39 T 5/2004, byl obžalovaný M. P. B. uznán vinným trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. Obžalovanému byl uložen za uvedený trestný čin podle § 187 odst. 4 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání deseti let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. mu byl dále uložen trest propadnutí věcí, a to

-mobilního telefonu zn. Nokia 3410,

-mobilního telefonu zn. Nokia 6510,

- 4 ks SIM karty,

-14 balíčků s celkem 4165,4 g tablet, úlomků tablet a drtě a sáček hmoty z tablet obsahujících 3,4 - Methylen-dioxymethamfetamin (MDMA), jenž podle zák. č. 167/1998 Sb. patří mezi psychotropní látky zařazené do seznamu I podle Úmluvy o psychotropních látkách (vyhl. č. 162/1989 Sb.).

Tímto rozsudkem byli uznáni vinnými i další spoluobžalovaní, a to P.F. a P. Ch.

Proti rozsudku podali odvolání obžalovaný M. P. B. a státní zástupce.

Státní zástupce odvolání podal v neprospěch obžalovaného M. P. B. a zaměřil jej proti výroku o trestu. Domáhal se toho, aby obžalovaný byl pro výkon trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v trvání 10-ti roků, zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, a to proto, že jde o jedince již dříve cizozemským soudem odsouzeného, který dlouhodobě páchal zvlášť nebezpečnou trestnou činnost nejen na území České republiky, ale také na území Belgie a Holandska. Přes předchozí zkušenost s trestním řízením spáchal na území republiky zvlášť závažný trestný čin spočívající v tom, že přivezl a plánovitě prodal 40 000 ks extáze, tj. poměrně velké množství psychotropní látky MDMA. Nejedná se o jedince prvotrestaného, u kterého by se dalo očekávat, že změní své životní postoje.

Odvolání bylo státním zástupcem podáno i do té části výroku o propadnutí věci, která se týkala zajištění psychotropní látky. V této souvislosti státní zástupce poukázal na to, že obžalovaný neměl žádné povolení na dovoz omamných a psychotropních látek, nemohl se tudíž stát vlastníkem věci, kterou nabyl nelegálním způsobem. Obžalovanému by mělo být stran těchto látek uloženo ochranné opatření - zabránění věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák

Státní zástupce proto navrhl, aby odvolací soud nově rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. tak, že obžalovaného M. P. B. zařadí pro výkon trestu odnětí svobody v trvání 10 let do věznice se zvýšenou ostrahou, uloží mu ochranné opatření podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. ve vztahu ke 14-ti balíčkům s celkem 4165,4 g tablet a úlomků tablet a drtě z tablet obsahujících psychotropní látku MDMA.

Obžalovaný M. P. B. v opravném prostředku napadl všechny výroky týkající se jeho osoby. Ve vztahu ke skutkovým zjištěním soudu prvního stupně namítl, že nelze učinit závěr, že by se jednání popsané v napadeném výroku dělo v pravidelných intervalech. Obžalovaného nezajímalo, co s odprodanými tabletami učiní spoluobžalovaní. Nesetkával se s nimi, aby něco společně organizovali a o tom, že tablety jsou z Holandska, se nebavili. Spoluobžalované k odběru tablet nevybízeli, speciální dohodu neměl ohledně nákupu tablet extáze s mužem z Holandska.

Z dokazování vyplynulo, že osoby, které P. F. a P. CH. uváděli jako své odběratele, byly trestně stíhány, některé i uznány vinnými trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, ovšem i za jiné drogy než extáze.

Nesprávný je závěr soudu, že spoluobžalovaní P. CH. a P. F. se činu dopustili jako členové organizované skupiny, neboť mezi obžalovanými nedocházelo k dělbě úkolů. Jednalo se o klasický nákup a prodej, byť dlouhodobější. Obžalovaný M. P. B. byl pak nesprávně uznán vinným trestným činem podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák. Podle závěru soudu prvního stupně čin nespáchal jako člen organizované skupiny. Členy této skupiny soud v rozsudku neoznačuje. Obžalovaný M. P. B. tablety nakoupil v Holandsku, přivezl je do ČR a zde prodal. Činnost jiné osoby než té, kterou obžalovaný označuje jako Petr., nebyla prokázána. O této osobě není nic bližšího známo, např. zda je trestně odpovědná, zda působila sama či v nějaké skupině. Hodnotit

činnost obžalovaných jako působících ve skupině, či v napojení na nějakou skupinu v zahraničí, není přiléhavé. Spoluobžalovaní P. CH. a P. F. neměli povědomost o tom, že extáze pocházely ze zahraničí. Vztahy mezi obžalovaným M. P. B. a P. CH., P. F. či Z. P. byly dvoustranné, úkoly si nedělili, nekoordinovali, nejednalo se o stálost jednání, neměli žádný společný cíl, nic dopředu nepromýšleli a neplánovali. Dokazováním nebylo prokázáno, že by byla vytvořena nějaká organizovaná skupina, navíc působící ve více státech a že by s ní obžalovaný M. P. B. spolupracoval. Ten nebyl v rozsudku za člena tzv. organizované skupiny označen, v naznačeném směru pro vymezení opravného prostředku státního zástupce již ani nelze rozhodnout.

Opravný prostředek dále poukazuje na neurčitost odůvodnění napadeného rozsudku (podle něj není zřejmé, které obžalované soud má na mysli a koho je třeba rozumět jako tzv. odběratele obžalovaných) a poukazuje i na potřebu vědomosti pachatele, který čin spáchal ve spojení s organizovanou skupinou, že jde o skupinu v uvedeném smyslu. Zavinění této okolnosti musí dosahovat nejméně formy vědomé nedbalosti. K naplnění kvalifikace podle § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. nedošlo podle tohoto odvolatele jak z hlediska formálních, tak z hlediska materiálních (v této souvislosti je zmiňováno, že nelze dovodit naplnění znaku obsaženého v odst. 3 písm. a/ § 187 tr. zák.).

Ve vztahu k výroku o trestu zdůraznil odvolatel své doznání, které se vztahovalo i na okolnosti zjišťované formou mezinárodní právní pomoci. Okolnosti polehčující podle něj jednoznačně převažují nad okolnostmi přitěžujícími. Trest odnětí svobody by proto měl být uložen maximálně v polovině zákonné trestní sazby § 187 odst. 2 tr. zák. V případě trestu propadnutí věci obžalovaný namítl, že se soud dostatečně nezabýval otázkou, zda tyto věci vlastní právě obžalovaný.

Závěrem opravného prostředku obžalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a uznal jej vinným trestným činem podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. při uložení trestu v této zákonné sazbě. Pokud by takto nepostupoval, navrhl vrácení věci soudu prvního stupně k novému rozhodnutí.

Odvolací soud, z podnětu odvolání podaných oprávněnými osobami, přezkoumal napadený rozsudek a shledal následující:

Napadený rozsudek je v pořadí druhým meritorním rozhodnutím, kterým je řešena otázka trestní odpovědnosti obžalovaného M. P. B. V důsledku toho, že ve vztahu k ostatním osobám, které byly trestně stíhány v rámci společného trestního řízení, rozhodnutí již nabyla právní moci, koncentrovala se pozornost odvolacího soudu výlučně na otázku správnosti závěrů, které učinil nalézací soud ve vztahu k obžalovanému M. P. B.

Rozsah napadení rozsudku obžalovaným odůvodnil přezkoumání všech výroků, které se k osobě tohoto obžalovaného vztahují, a i řízení, které jejich vydání předcházelo. Poznatky odvolacího soudu jsou následující:

Důvody ke zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. nejsou shledávány. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by se projevíly, ať již v porušení ustanovení garantujících právo obviněného na obhajobu, tak v porušení ustanovení, která mají zabezpečit řádné objasnění věci.

Skutková zjištění, která krajský soud vymezil ve výrokové části napadeného rozsudku a dále rozvedl v jeho odůvodnění, jsou zjištěními, o nichž nevznikají důvodné pochybnosti. Podstatné je nezpochybněné zjištění o déletrvajících kontaktech obžalovaných vedených záměrem prodat extáze, nakoupené obžalovaným M. P. B. se ziskem (tj. s majetkovou motivací) dalším osobám, které by je buď dále distribuovaly konečným spotřebitelům, případně je samy užily. Četnost kontaktů

spoluobžalovaných z důvodu nákupu extáze od obžalovaného M. P. B. byla ovlivněna požadavky odběratelů P. F. a P. CH. (tyto jsou konkretizovány ve výroku napadeného rozsudku) a otázka, zda se tak stalo v pravidelných intervalech – jak uzavřel soud prvního stupně – či v nepravidelných, není pro posouzení věci podstatné. Z provedeného dokazování nepochybně vyplynulo, že obžalovaný M. P. B. nakupoval extázi na základě požadavků spoluobžalovaných a že tuto na podkladě potřeby vykrytí požadavků dalších překupníků obžalovaných P. F. a P. CH. prodával způsobem, který krajský soud zjistil – tj. buď platbou při převzetí extáze či s jejím odkladem do doby úhrady dalšími odběrateli. Ke koordinaci těchto prodejí udržovali obžalovaní intenzivní kontakt prostřednictvím telefonní komunikace, nežádka byli i v osobním kontaktu. Vytvořili skupinu tří pachatelů, kteří obchodovali s extází na rozsáhlém území Moravy, kterou pro dělbu úkolů popsanou v odůvodnění napadeného rozsudku a i vyšší stupeň plánovitosti i koordinace, jíž se již odlišovala od spáchání činu formou prostého spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., soud prvního stupně důvodně označil za organizovanou skupinu. Nesprávnost, či nedostatek vytýkaný opravným prostředkem obžalovaného M. P. B., je toliko zdánlivý, neboť z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku je nutno dovodit, že skupinu tří trestně odpovědných osob, tvořících organizovanou skupinu ve smyslu ustanovení §187 odst. 2 písm. a), tr. zák, tvoří, mimo již odsouzených a výslovně uvedených P. F. a P. CH., i obžalovaný M. P. B., byť při právní kvalifikaci skutku u tohoto obžalovaného není uvedený znak – spáchání činu členem organizované skupiny – užit, a to patrně v důsledku toho, co nalézací soud dále uvádí, tj. že tento obžalovaný se činu dopustil ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech. Za dílčí nedostatek v podobě dílčí nejasnosti rozsudku je třeba považovat to, že nalézací soud blíže nevymezil, jak na danou právní problematiku věci nahlíží. Je totiž zřejmé, že znak „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“ může vyjadřovat nejen to, že čin je spáchán osobou, která je s takovou skupinou ve spojení (a zde dostačuje volněji forma spolupráce), nýbrž i to, že je spáchán přímo členem této organizované skupiny. Odůvodňují-li to skutkové okolnosti (skutková zjištění), vyjádří se při právní kvalifikaci činu toliko tato podstatně závažnější forma trestné součinnosti, tj. členství v organizované skupině působící ve více státech, vyjádřené právní větou v podobě spáchání činu „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“, která v sobě nižší formu, tj. členství v organizované skupině (znak kvalifikované skutkové podstaty upravený ustanovením odst. 2 písm. a/, § 187 tr. zák.), absorbuje. Konkrétní forma participace pachatele na činnosti této skupiny může mít odraz v rovině právních následků již ustálené trestní odpovědnosti – tj. v zohlednění přitěžující okolnosti upravené v ustanovení § 34 písm. ch) tr. zák. Tímto způsobem lze při ukládání trestu rozlišit míru závažnosti jednání jedince „toliko“ spolupracujícího s organizovanou skupinou působící ve více státech, a jedince, který je členem této organizované skupiny (zde aniž by tento přístup odporoval znění § 31 odst. 3 tr. zák.).

Ze skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem vyplynulo nejen to, že obžalovaného M. P. B. je třeba považovat za člena organizované skupiny ve smyslu znaku odst. 2 písm. a) § 187 tr. zák., nýbrž, že – s ohledem na jeho postavení, jako jedince, který extázi (ze zahraničí v důsledku navázaného kontaktu) opatroval a stanovoval první prodejní cenu v řetězci distribuce na území České republiky – je v něm nutno spatřovat vůdčí osobnost této skupiny.

Jinou otázkou je to, zda skutková zjištění nalézacího soudu odůvodňují právní kvalifikaci činu obžalovaného M. P. B. v podobě kvalifikace soudem užitě. V této části musí odvolací soud konstatovat, že v současné době nevznikají pochybnosti o správnosti výkladu znaku ve „ve více státech“. Vrchní soud v Olomouci právní názor, že pro naplnění pojmu „ve více státech“ – znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů ve smyslu § 187 odst. 4 písm. c) tr. zák. dostačuje, jestliže organizovaná skupina, ve spojení se kterou byl takový trestný čin spáchán, působí ve dvou státech, z nichž jedním může být Česká republika, zaujal již v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2003 (sp. zn. 1 Ntd 3/2003), tj. ještě před přijetím rozhodnutí Nejvyššího soudu, na které krajský soud v odůvodnění svého rozsudku (sp. zn. [5 Tdo 794/2004](#)) poukazuje. Dlužno dodat, že schválením nalézacím soudem citovaného

rozhodnutí k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek část trestní (publikováno pod č. 34/2005) byla správnost výkladu tohoto znaku potvrzena. Druhou otázkou je, jak vyložit pojem organizovaná skupina působící ve více státech, resp. pojem „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“. Pokud se týká pojmu „ve spojení“, pak správně – byť v důsledku nevyložení nezbytných konsekvencí ne zcela transparentně – tento pojem vyložil soud prvního stupně. Pojem „ve spojení“ znamená, že dostačující je taková forma spolupráce s organizovanou skupinou působící ve více (tj. alespoň dvou) státech, která nemá rysy vyšší míry koordinace činnosti – typické pro vazby mezi vlastními členy této skupiny, která však má pro činnost této skupiny význam, tj. její činnost podporuje, usnadňuje, napomáhá jí, apod. Dostačuje-li pro trestnost ve smyslu zvažované kvalifikace (podle § 187 odst. 4 písm. c/ tr. zák.) tato forma spolupráce, poté je zřejmé, že tuto formu trestné součinnosti naplňuje jednání vlastního člena skupiny. Formulování těchto závěrů je ostatně obsaženo i v dovolacím rozhodnutí Nejvyššího soudu, z něhož vyplývá to, co se krajský soud snažil (možná ne zcela výstižně) vyjádřit v odůvodnění svého rozhodnutí. I podle názoru Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. [7 Tdo 1411/2004](#)) k naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 4 tr. zák., spočívajícího ve spáchání tohoto činu „ve spojení s organizovanou skupinou působící ve více státech“ zákon nevyžaduje, aby se pachatel dopustil činu jako její člen, ale postačí i volnější forma spolupráce pachatele s takovou skupinou. Tím spíše je tento znak naplněn v případě, jestliže se pachatel dopustí uvedeného činu přímo jako člen organizované skupiny tohoto charakteru. Nejvyšší soud současně dodává, že pro naplnění znaku, že jde o spojení s organizovanou skupinou „působící ve více státech“ ve smyslu výše uvedené kvalifikované skutkové podstaty, není nutné, aby taková skupina měla trvalejší charakter a vyvíjela svou činnost opakovaně či soustavně. Tento znak může být naplněn i jednorázovým působením organizované skupiny ve více státech. Tolik z pohledu naplněnosti objektivní stránky trestného činu, resp. forem jednání, naplňujících zmiňovaný kvalifikační znak.

Z pohledu souvislostí subjektivních, tj. vyžadovaného zavinění, je sice obecně známo, že nestanoví-li zákon jinak, je za dostačující pro zavinění okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby považováno zavinění i v podobě (dále nerozlišené) nedbalosti (§ 6 písm. a/ tr. zák.), avšak je-li touto okolností zákonem upravená forma trestné součinnosti pachatelů, tj. je-li fakultativně-obligatorním (obligatorním z pohledu naplněnosti kvalifikované skutkové podstaty) znakem objektivní stránky trestného činu jeho spáchání „ve spojení s organizovanou skupinou ...“, poté pro trestnost pachatele nedostačuje forma nevědomé nedbalosti upravená ustanovením § 5 písm. b) tr. zák. Proto z hlediska trestní odpovědnosti vně skupiny stojící osoby je nezbytné, aby tato měla vědomost o charakteru své činnosti, resp. charakteru skupiny, s níž takto spolupracuje. Z pohledu forem zavinění musí být dáno zavinění takového pachatele alespoň v podobě vědomé nedbalosti upravené ustanovením § 5 písm. a) tr. zák. Uvedené se vztahuje i na člena této skupiny. Namítal-li však obžalovaný ve svém oprávněném prostředku, že právní kvalifikace činu užitá soudem prvního stupně není naplněna ani z hlediska stránky subjektivní (tj. nezbytného zavinění), pak odvolací soud této námitce nepřisvědčil. Obžalovaný totiž disponoval vědomostí o všech rozhodných skutečnostech, které soud vyhodnotil jako prvky tvořící poklad pro právní závěr, že čin byl spáchán členy organizované skupiny, navíc byl v kontaktu s osobou na území cizího státu, od níž extázi zajišťoval, tj. vykonával činnosti, které byly vyhodnoceny (viz níže) jako působení skupiny na území dalšího státu. Jako prostředník mezi zbývajícími dvěma členy skupiny a dodavatelem extáze, tj. osobou minimálně na úrovni objektivní stránky spolupracující s takto pojímanou organizovanou skupinou působící ve více státech (jak byl označen již v napadeném rozsudku soudu prvního stupně), disponoval obžalovaný poznatky, které vedou k závěru o naplněnosti kvalifikačního znaku upraveného ustanovením § 4 písm. c) § 187 tr. zák. i po stránce subjektivní.

Mylně by proto bylo dovozovat z rozhodnutí nalézacího soudu, že v případě naplněnosti znaku obsaženého v odst. 4 písm. c) § 187 tr. zák. není vyžadováno, aby organizovaná skupina zde

definovaná, tj. působící ve více státech, neměla povahu, která je judikaturou vymezena. Volnější vztah je dostačující pro trestnost osoby stojící vně skupiny.

Podle názoru vrchního soudu není nezbytné, aby skupina působící ve více státech měla pevnější strukturu, resp. materiální zázemí na území (obou či více) států, na jejichž území k nedovolené činnosti při nakládání s omamnými a psychotropními látkami dochází, tzn. že by prvky organizovanosti musely být vytvářeny např. pomocí technických pojítek (telefonní či počítačové sítě) mezi osobami, usídlenými či přebývajícími na území těchto států. Takový výklad by nedůvodně omezoval dosah působnosti ustanovení § 4 písm. c) tr. zák., jehož účelem je efektivní postih nadnárodní kriminality v oblasti obchodu s drogami. Lze si totiž představit, že stejně efektivní (a tím i stejně společensky nebezpečný) může být postup skupiny, která operuje (jako organizovaná skupina) převážně na území jednoho státu, přičemž některé činnosti, jako je obstarání a dovoz drogy, uskutečňuje prostřednictvím osoby, která má kontakty na dodavatele psychotropních a omamných látek působících na území jiného státu. Dochází-li (jak je tomu i v případě posuzovaném) k tomu, že droga je činností člena organizované skupiny získávána na území jiného státu, a to od osoby, se kterou je v kontaktu (tato je s uvažovanou skupinou ve spojení – ať již též subjektivně či nikoli – neboť toto je otázkou vyvození trestní odpovědnosti této osoby), poté není důvodu k tomu, aby obstarání drogy na území tohoto (cizího) státu bylo vyňato z obsahu pojmu, že je takto uvažovanou skupinou působeno i na území jiného státu. K odlišnému výkladu by snad bylo možno přistoupit v situaci, kdy by byl posuzován zcela nahodilý obchod (nákup drogy) zrealizovaný členem skupiny působící na území jednoho státu v zahraničí. K takovému hodnocení, tj. že v posuzované věci jde „toliko“ o organizovanou skupinu působící na území České republiky, s níž byl ve víceméně nahodilém kontaktu blíže neidentifikovaný „P.“, není důvodu. Z výpovědi obžalovaného M. P. B., z níž soud prvního stupně při konstrukci svých skutkových zjištění vychází, vyplynulo, že ve všech případech přivezl na území České republiky extázi, kterou nakoupil od této osoby. Závěr o nahodilosti těchto kontaktů – jak prezentuje obžalovaný – ani odvolací soud nesdílí. Vylučuje to poznatek o úspěšnosti zajištění extáze dne 12. 6. 2003 na hraničním přechodu R. Orgány činné v trestní řízení disponovaly poznatkem, že obžalovaný přiveze drogu, a proto učinily příslušné procesní opatření – nařízení sledování zásilky (formou mezinárodní spolupráce policejních orgánů). Při návratu obžalovaného M. P. B. na území České republiky k zajištění extáze skutečně došlo. Je proto zjevné, že kontakt obžalovaného na jeho nezjištěného dodavatele byl takového charakteru, že je mu možno přiznat (z pohledu nezjištěného P. alespoň v rovině naplnění znaku objektivní stránky) povahu spojení ve smyslu ustanovení odst. 4 písm. a) § 187 tr. zák. Obžalovaný M. P. B. byl osobou, jejímž prostřednictvím organizovaná skupina tvořená jím, P. F. a P. CH. působila na území více států ve výkladu výše citovaného ustanovení. Osoba obžalovaného, jako cizince, který byl trvale hlášen k pobytu v Belgii, kam dojížděl opakovaně za svými příbuznými, poskytovala ideální podmínky pro dovoz drogy na území České republiky, neboť časté cesty z republiky byly zdůvodnitelné právě kontaktem s rodinou, k čemuž též prokazatelně docházelo.

Odvolací soud proto neshledal důvodu k tomu, aby provedl překvalifikaci činu obžalovaného do podoby navržené v jeho opravném prostředku. Přistoupil-li přesto i ke zrušení výroku o vině, učinil tak z důvodu § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. proto, že krajský soud dostatečně při popisu skutku, jímž obžalovaného uznal vinným, nevyjádřil veškeré skutkové okolnosti, kterým přiznal význam při právní kvalifikaci činu, tj. které uvedl v tzv. právní větě. Ač veškeré dokazování svědčí správnosti závěru o neoprávněnosti aktivit obžalovaného (znak „neoprávněně“ dovezl atd.), skutková věta výroku rozsudku tuto podmínku trestní odpovědnosti obžalovaného dostatečně nevyjadřuje (byť vyplývá i z citace zák. č. 167/1998 Sb., což je v rozhodovací praxi dovolací soudu shledáváno dostatečným – srov. [7 Tdo 497/2005](#)). Protože citace uvedeného zákona však prokazuje zejména to, že nakládáno bylo s látkou psychotropní, považoval odvolací soud za vhodné provést zpřesnění popisu skutku tak, aby odrážel právní kvalifikaci, kterou soud nalézací – a z důvodů výše uvedených i soud odvolací – užil. V popise skutku soudem prvního stupně rovněž nebyly dostatečně vyjádřeny skutkové okolnosti

odůvodňující správné užití znaku „pro jiného přechovával“, byť opět z výpovědi obžalovaného (i jeho vyjádření při provádění domovní prohlídky, resp. i výpovědi spoluobžalovaných) vyplynulo, že tak v místě svého bydliště na území České republiky činil.

Odůvodněnost znaků základní skutkové podstaty je dána následujícím:

Znak „neoprávněně“ je naplněn zjištěním, že obžalovaný nakládal s psychotropní látkou - tou je Methylen-dioxymethamfetamin podle přílohy č. 4 zák.č. 167/1998 Sb. (Psychotropní látky zařazené do seznamu I podle Úmluvy o psychotropních látkách/vyhl. č. 62/1989 Sb./) - v rozporu s ustanoveními tohoto zákona. Citovaný zákon, který zacházení s návykovými látkami (těmi jsou i psychotropní látky uvedené v přílohách č. 1 až 7) upravuje (§ 1 odst. 1 písm a/), stanoví konkrétní podmínky, které je nezbytné dodržet při (mimo jiného) skladování (3 odst. 1 písm. a/) či koupi a prodeji (§ 3 odst. 1 písm. b/) návykových látek. Podle ustanovení § 4 citovaného zákona (není-li stanoveno jinak) je k zacházení s návykovými látkami třeba povolení k zacházení, které vydává (§ 8 odst. 1) Ministerstvo zdravotnictví. Povolení může být vydáno (§ 8 odst. 5) pouze bezúhonné fyzické osobě. Nakládal-li obžalovaný s extází obsahující MDMA způsobem, který vymezil krajský soud v napadeném rozsudku, resp. způsobem popsáním v tomto rozhodnutí, poté tak činil neoprávněně.

Naplnění znaku „neoprávněně dovezl“ vyplývá jak z doznání obžalovaného, tak v případě dovozu extáze dne 12. 6. 2003 z materiálů dokladujících zajištění psychotropní látky na hraničním přechodu R. Naplnění zákonného znaku „neoprávněně prodal jinému“ vyplývá z doznání obžalovaného a tomuto korespondujících výpovědi spoluobžalovaných F., CH. a P., naplnění znaku „neoprávněně pro jiného přechovával“ je dáno uskladněním extáze v objektu užívaného obžalovaným do jejího prodeje spoluobžalovaným. Užití znaků kvalifikovaných skutkových podstat je zdůvodněno výše v tomto rozsudku, stran užití znaku „ve větším rozsahu“ lze odkázat na příslušnou pasáž odůvodnění nalézacího soudu. I odvolací soud shledává důvody k užití těchto kvalifikovaných skutkových podstat nejen z hlediska formálního naplnění daných znaků, nýbrž i z důvodu znaku materiálního (§ 88 odst. 1 tr. zák.), v podstatě z důvodů, na které poukázalo již odůvodnění napadeného rozsudku soudu prvního stupně.

Z důvodů výše vyložených uznal odvolací soud svým rozsudkem obžalovaného M. P. B. vinným stejným trestným činem jako soud nalézací, tj. trestným činem nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 4 písm. c) tr. zák., když při popisu skutku (při shodném nahlížení na hodnocení důkazů) zpřesnil skutková zjištění nalézacího soudu tak, aby vyjadřovala jím užitou právní kvalifikaci.

Zrušil-li odvolací soud z důvodu zpřesnění skutkových zjištění nalézacího soudu výrok o vině, musel zrušit i výrok o trestu. Dále vrchní soud odůvodnil své rozhodnutí o uložení trestu odnětí svobody, zařazení obžalovaného pro výkon trestu a uložení peněžitého trestu.

Pokud jde o trest propadnutí věci vrchní soud uvedl:

Výhradě státního zástupce vůči uloženému trestu propadnutí věci - zajištěné psychotropní látky, nelze přisvědčit. Možnost uložení trestu propadnutí věci totiž není podmíněna zjištěním, že věc, která má být předmětem tohoto druhu trestu, nabyl obžalovaný do vlastnictví, jak dovozuje - vzhledem k argumentaci obsažené v podaném odvolání - státní zástupce. Pojem užitý v ustanovení § 55 odst. 2 tr. zák. - „věc náležející pachateli“ - nelze zužovat toliko na pojem vlastnictví. Účelem citovaného znění je toliko zabránit tomu, aby trest propadnutí věci byl uložen ve vztahu k věci, která je ve vlastnictví subjektu odlišného od obžalovaného, jinak řečeno zabránit majetkovému postihu osoby, která se žádného trestného jednání nedopustila. Ustanovení § 55 odst. 2 tr. zák. však nebrání tomu, aby byl daný druh trestu uložen ve vztahu k věci, u níž sice nevzniká vlastnictví obžalovaného, avšak současně daný vztah není zjišťován k jiné osobě (trest propadnutí věci tak jiný subjekt

nezasahuje). Obžalovaný uvedl - a toto skutkové zjištění i napadený rozsudek obsahuje - že extázi zakoupil od osoby označené jako P. Je proto zjevné, že z pohledu těchto poznatků nic nebránilo soudu prvního stupně, aby trest propadnutí věci uložil ve vztahu k zajištěné psychotropní látce, neboť její koupi obžalovaným vznikl vztah, který uložení trestu propadnutí věci umožňuje. Nakoupená extáze je věcí, která z pohledu § 55 odst. 2 tr. zák. obžalovanému M. P. B. náleží. Zbývá dodat, že přijetí argumentu státního zástupce by znamenalo, že trest propadnutí věci by nebylo možno uložit ani ve vztahu k věci, kterou pachatel nabyl trestnou činností (tj. způsobem, který vznik vlastnictví vylučuje), ač ani v takovém případě uložení trestu propadnutí věci není vyloučeno. Odvolací soud proto znovu rozhodl o vyslovení trestu propadnutí věci, jak ve vztahu k zajištěné psychotropní látce, tak ve vztahu k dalším věcem, které byly za propadlé prohlášeny rozsudkem soudu prvního stupně, neboť nevznikají pochybnosti o tom, že i tyto náležejí obžalovanému a je ohledně nich dán vztah upravený ustanovením § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák.

Změny, které odvolací soud provedl vlastním rozhodnutím, učinil na podkladě odvolání státního zástupce podaného v neprospěch obžalovaného. Protože odvolání obžalovaného neshledal důvodným, zamítl je podle § 256 tr. ř.